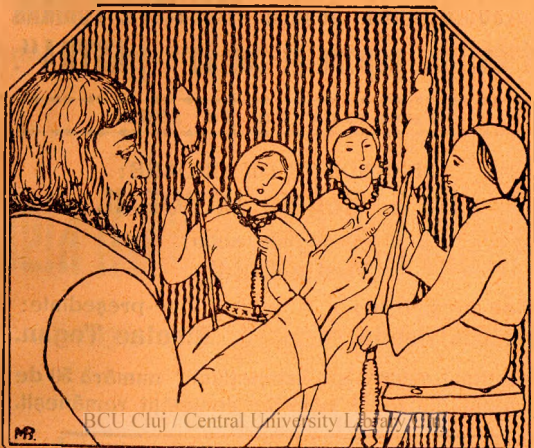

205235

**BIBLIOTECA POPORALĂ
A ASOCIAȚIUNII**

Anul XXII.

Nr. 194.

Dela frații noștri din Muntenia.

Snoave, glume, ghicitori

eulose de

N. I. Dumitrașcu și I. N. Popescu

Editura Asoc. „Astra” Sibiu, Str. Șaguna 6.

Publicație periodică

Prețul 5 Lei

**„Asociațiunea pentru literatura română
și cultura poporului român“, „ASTRA“.**

Intemeiată în 1861.

**PREȘEDINTE DE ONOARE:
M. S. Regele CAROL II.**

**Președinte activ:
Vasile Goldiș.**

**Vice-președinte:
Dr. Gh. Preda.**

**Vice-președinte:
Nicolae Togan.**

Comitetul central al „Asociațiunii“ numără 50 de frunțiși din toate păturile societății românești.

**E datoria fiecărui bun
român să sprijinească „Aso-
cilațiunea“, cetind publicațiile
ei și inseriindu-se de membru.**

Taxele de membru sunt următoarele:

Membru fondator al Casei Naționale, odată pentru totdeauna	Lei 5000.—
Membru fondator al „Asociațiunii“, odată pentru totdeauna	„ 1000.—
Membru pe viață al „Asociațiunii“, odată pentru totdeauna	„ 500.—
Membru activ al „Asociațiunii“, anual	„ 50.—
Membru ajut. al „Asociațiunii“, anual	„ 10.—

Biblioteca populară a Asociațiunii „Astra“.

Anul al 22-lea.

1932.

Nr. 194.

Dela frații noștri din Muntenia

Snoave, glume, ghicitori

BCU Cluj / Central Library Cluj

N. I. Dumitrașeu și I. N. Popeseu.

— Publicație periodică. —

Editura Asociațiunii „Astra“, Sibiu, Strada Șaguna.6.
Tiparul Institutului de arte grafice „Dacia Traiană“, s. a., Sibiu.

Prețul 5 Lei.

205235

Desemnul de d-șoara Rea Silvia Radu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

„ÎN PETIT“

Snoave, glume, povestiri și
păcălituri.

BCU Cluj / Central University Library Cluj
Adunate de

N. I. DUMITRAȘCU.

In peșit...

A vrut un flăcău să se însoare... Și se tot gândea el, se tot socotea, cam în ce chip să facă și să dreagă, ca să găsească o fată chip și asemănare lui; nu de-alta, dar era om muncitor, cuminte și-i era teamă să n'o pățească cu vreo... proastă.

Află că se face *opaiș* la un om mai înstărit, care avea o fată de măritat și cam unde își pusese și el gândul.

La *opaiș*, de obicei, se strâng fete și femei ca să-și lucreze fiecare pentru ea...

Cum spun, după ce a trecut ce-o fi mai trecut din noapte; după ce-or fi vorbit și ei câte și mai câte, numai ce ăst flăcău, zice:

— la' ascultați fetelor... Am un cal cam bolnav și, după una, și alta: și eu nărav... Nu-l mănâncă dracu' decât mămăligă după făcăleț... Ce-o să mă fac, păcatele mele, că nu găsesc pe nicăieri de-ajuns...

— O, Doamne! — zice fata asta de gazdă, — să vii dimineața la noi că-ți dau... să tot râcăi după făcălețul nostru...

— La noi, dae'o fi să vii, — zise și-o fată mai săracă, — n'ai să găsești măcar o fărimită, că eu și cu mama, după ce facem mămăliguța, curățim și spălăm făcălețul, de nu rămâne nici... pic pe el...

Mai apoi, zice iar flăcăul de colo:

— Da' mai are și-o boală a dracului, căluțul meu, că până nu-i pun praf de sub rogojină să tragă pe nas, nu-l pot stâmpăra...

— Iiii! — zice iar fata dintâi, — de ce n'ai întrebat și mai înainte, că la noi în pat sub rogojină este praf, să-i tot pui calului o săptămână la rând, să tragă pe nas...

Și nu se lasă nici fata cealaltă și zice:

— E-hè; dacă ai veni la noi, ai veni de-geaba, c'altă treabă n'am în toate diminețile cu mama, decât să ne curățim patul și să-l facem oglindă...

Iși ia încă odată curaj și iar întreabă flăcăul nostru:

— D'apoi când se prinde boala de om, apoi se adună toate pe capul lui... Așa și cu calul meu... Dacă-i orb, mai e și schiop,

norba ăluia; cum zic, mai are și-o bubă drept în spate și am auzit și eu lumea că-l pot vindeca numai și numai cu *rosuri* de pe căpistere în trei dimineți de a rândul...

— Dar de ce nă-i fi întreat și dumnea-tale mai demult, maică dragă, că păn' acum puteam să-ți dăm în atâtea rânduri... Că slavă Domnului, la noi rămân pe căpistere mai mult de-o groază... — îi spune tot fata cea bogătașă, gazda.

— Ba, la noi, puteal să vii, puteal să nu vii, era tot una... La noi nu se *stăvește* un fir pe căpistere... — îi răspunde și cealaltă...

...Iar a două-zi, flăcăul nostru își închingă murgul lui cu părul lins și care nu mai avea astâmpăr din picioare și pornește în *pefit* la fata în a cărei casă nu se găsea nici mămligă pe făcăleț, nici praf pe sub rogojină și nici *rosuri* pe căpistere... Adică tocmăi la fata săracă, cuminte și harnică pe care o văzurăți mai înainte...

Și... au făcut nunta!

Așa era mai demult...¹⁾

1) Povestită în iarna anului 1916—1917, de Zamfira I. Vasiliu din comuna Șocariciu, sat pe Borcea, județul Ialomița.

Doi euseri.

S'a fost dus unul cu flu-său în peșit din *Gâldău*, aci în *Pietroiu*.

Acu', ce fel de oameni erau, o să vedeți dumneavoastră, că nu se uită.

Cum zic, au plecat pe înserate și după aprinsul lumânărilor, au ajuns unde le era gândul.

— Bună-dimineața, oameni buni!...

Să nu uitați... Când se merge în peșit, întotdeauna așa se dă...

— Bună-dimineața! la' stați!... — le răspunse tatăl fetii.

Iar cătră nevastă-sa face :

— Fă de caută repede o *fărâmbă* de chibrit și aprinde o lumânare, să ne putem vedea...

Și caută biata femeie ici, caută pe dincolo... cotrobăiește toate, iar chibrit... toc!

— la' ascultă cusere... — sare cu gura noul venit.

— Ascult...

— Văd că un *chibrit* n'ai în casă; dar' mite lumânare!... Zi așa :

Soerul mare,
Nimie n'are;
Iar ăl mic,
Tot nimie!

Știu eu! Hai să facem nunta... Așa e?...
— Așa, eusere, așa!... — făcu și ăstălalt
cu fata, ca scăpat dintr'o grea încercătură...
Și trăiese oamenii și astăzi...
Așa e lumea... Cei ce se potrivese, se
adună!...¹⁾

Mai demult...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

A fost vrut să se însoare și un flăcău,
așa, mai sărăcuț. Dar chip n'a fost, că ni-
ment nu se uita la el de sărac ce era.

Ce face el? Se duce dacă vede și vede,
la un om mai bogătaș și-l roagă să-l pri-
mească slugă.

— Mă, — îi zice acela, — eu te bag,
dar să știi că eu ce ți se cade toată vara
asta, am să-ți fac în toamnă nunta... Dacă
te bagi, bine; de nu, nu!

---

¹⁾ Auzită în vara anului 1917, dela preotul *Con-
stantin Nișulescu*, astăzi mort, din comuna *Gâldău*, ju-
dețul Ialomița.

— Mă bag.

— Bine...

Așa. A fost slujit el toată vara.

Toamna, stăpănu-său îl pune să-și aducă din „Baltă“ patru-cinci care de fân și să și-l grămădească în fundul oborului, acasă. Asta i-a fost plata.

Veni toamna și cu ea un sfânt de frig, de l-a făcut pe-ăst flăcău să se gândească iar la stăpân... Se duce și-i amintește...

— Tot mai în iarnă nițel... E prea de vreme acum... Ba, dacă vrei, apucă-te și aruncă de grabă fânul ce ți l-am dat, peste gard în câmp, afară...

— Păi... cum așa? — întrebă speriat, flăcăul.

— Fă așa cum zic eu...

Ce era să facă? A luat furca și s'a apucat de a arunca vreo câteva furci peste gard... Se uita săracul cu jind la fân...

Acuma vitele satului cum treceau în tot timpul dela câmp și în câmp pe acolo, se opreau și mâncau la fânul lui, până s'au obișnuit... Așa că și ziua și noaptea stau acolo, rumegau, ba și dormeau, fără să mai pornească în altă parte...

Aşa!...

Ce-a făcut, ce-a dres stăpănu-său în vremea asta, că i-a făcut ăstui flăcău rost de-o fată, într'un sat vecin... Şi a plecat cu el în peşit...

Din una, din alta, treaba s'a făcut repede; de ce era să nu se facă, dacă toate erau aşa de bine puse la cale?...

— Bine, frate, văd că e băiat bun...

— Bun, cum nu! Ce-i lipseşte dacă are de toate?...

— Cată să venim, ca de obicei şi noi, să vedem.

— Atunci v'aşteptăm...

Şi... aste vorbe au fost cu treaba peşitorului...

N'a mai rămas acum decât să aştepte pe *văzătorii de casă* ăst flăcău, ca să-i vadă gospodăria.¹⁾

Şi iacă într'o zi au şi plecat... Şi, cum o samă de vite stau grămădite la fânul flăcăului nostru, *văzătorii*, fără să mai abată vorba despre el, căci vedeau la cine erau,

¹⁾ Iar în unele părţi doljene, „cătători“; sau vâlceene, „clironomi“.

întreabă pe niște oameni ce stau la taină, în drum, așa, ca să fie în vorbă :

— Au oamenii; au și pe aici vite...

— D'apoi cum să nu aibă... la' te uită...

Mândrețe... nu alta...

Văzătorilor, atât le-a trebuit! Au intrat în casă și au și făcut!

Logodna, nunta cu ale ei toate, au trecut de-a 'n fuga...

* * *

A doua zi după nuntă, Luni dimineața, omul nostru face grăbit cătră nepastă-sa :

— Mă duc...

— Und' te duci?... — îl întreabă ea.

— Mă duc în „Baltă“, că vine apa...

— Da' mai stăi, dragul meu, că n'o fi zăpor...

— Mă duc, că am vitele acolo și mi le înecă...

Și s'a dus... unde s'o fi dus.

Peste patru cinci zile vine acasă, plâns, galben, nemâncat, nedormit, ca vai de păcatele lui...

Cum îl vede nevasta, îl lese înainte și-l întreabă :

— Ei, ce ai? De ce te vâiești așa? Ce ți s'a întâmplat?...

— Of! Doamne!... Par'că n'a mai fost și altă lume... S'a dus!... S'a dus tot!...

— Hai spune, ce ai?... Ce s'a dus?...

— A venit apa, nevestă și mi s'au înecat toate vitișoarele!... Oile s'au dus; după ele, porcii; apoi vacile și caii, le-a înghițit poporul ăsta de apă... par'că n'ar fi fost de când lumea... De-abia am putut scăpa eu dela înec, cum mă vezi, ca funia, prin urechile acului... BCU Cluj / Central University Library Cluj

— Lasă, bărbate... *Bine c'ai scăpat tu...*
Alelalte le om mai face noi...

Au trimes vorbă lui socru-său de ce potop a dat peste ei și el, om bun, ce ținea la fată, ca la ochii din cap, le-a cumpărat întâi o pereche de vitișoare, mai târziu câteva oițe și încetul cu încetul, l-a făcut... om! Om în rândul lumii!...

Așa se făceau mai demult căsătorile...¹⁾

1) Povestită cu mult haz, în iarna anului 1916-1917, de părintele răposat C. Nițulescu, din comuna Gâldău, județul Ialomița.

Nici graiu...

S'au dus unii la un om, în peșit, într'alt sat.

Ala, avea o fată cam proastă din născare și care, după una și alta, mai vorbea și'n vârful limbii, — vorbea rău, că era peltică.

După ce făcură, așezând și nunta, fata, care până aci făcuse mulcom, așa cum o învățaseră părinții, ea nici grai să nu scoată... odată strigă, aproape fâsăind :

— Tată... Mumă... Un pu'ese mă muscă... Da' eu știu de unde mă muscă... da' tac din gu'ă... Tac ca să fiu cuminte...

Alora, atât le-a trebuit; cum au auzit-o, au lăsat toate baltă și... s'au tot dus! ¹⁾

Un gâng în peșit.

Unul, gâng, a umblat el cât a umblat, singur, să-și găsească o fată ca să se însoare; nimeni însă nu-l lua, căci îl vedea că este gâng.

¹⁾ Mi-a povestit-o răposatul Vasile I. Mitre (V. Boureanu), în 1908, fost învățător în comuna Boureni, județul Dolj.

Aşa dar, dacă văzu el aşa, se duse la naşu-său şi-l rugă să meargă cu el în peşit.

Naşu-său primi; dar înainte de-a pleca, îl povăţui:

— Măi fine, tu vezi că nu poţi vorbi bine; caută de vorbeşte şi tu rar, că ştii proverbul: „mai bine una şi bună, decât multe şi fără nici o socoteală...“ Când ne-om duce acolo, ăia poate n'o să-ţi pună lingură la masă, ca să vadă dacă tu ceri. De aceea, ia-ţi o lingură de-acasă şi pune-o la brâu; dar să n'o scoţi decât numai atunci când nu fi-o pune şi vezi, păzeşte timpul ca să nu te vadă cineva...

— Bi-bine, naşule, — răspunse băiatul.
Şi plecară.

Acolo, tatăl fetei îi primi bine, — ca pe nişte peşitori.

Veni vremea mesii. Au pus la toţi tacâmuri, numai ăstui băiat nu l-a pus lingură! El văzu şi se tot uita mereu la naşu-său, că doar i o arăta vr'un semn; dar naşu-său parcă-i făcea în necaz, nici nu se gândea la ell...

Dacă văzu el şi văzu, se sculă şi, înghioldind pe naşu-său, îl întrebă:

— O 'co-cot, nașule?... O 'co-cot, nașule?... O 'cot?...

Nașu-său, nici de-astă dată nu-i răspunse nimic...

Atunci el, făcu cum făcu, scoase lingura dela brâu și începu să mânânce. Dar când o lăsă pe masă, trecu o pisică și i-o doborî cu coada!...

Acum, de necaz, nu mai avu ce să mai zică altceva, decât se scremu în el și zise:

— O-ostâc, po-pâstâc!... Mă, da' al dracului este gânț!... Mai bine puțin și bun, nașule!... 1)

Numai grai, nu...

De câteori își pieptăna mamă-sa fata' ori o pomenea, tot mereu o învăța că în timpul când o veni și la ei, în vreo Duminică cineva în peșit, ea să nu care cumva să scoată glas, că... cine știe... Nimic să nu vorbească!... De ce?... O să vedeți dumnea-voastră...

1) Dela dl I. Popescu-Carpen, din comuna Carpen, județul Dolj.

Intr'o Duminică le pică și lor niște pețitori. Intrară înăuntru, deteră „bună-ziua“ și, cum e pe-alei, șezură pe pat.

Acum, muma fetii, a pus repede tîgaia pe foc și a chemat fata ca să vadă să nu se ardă jumările, dar grai, i-a spus, să nu scoată!... Apoi fuga și în pivniță ca să scoată țuleă.

Iar fata, care rămase lângă tîgale pe scaun, începu să cînte dulce... cu ochii aproape închiși, legănându-se...

— ... Sânt si'gu'ă si g'ai nu... nu... Sânt si'gu'ă si g'ai nu, nul...
BCU Cluj / Central University Library Cluj

Și o pistică, întinde gîtlara ca să ia jumări din tîgale...

Iar ea, dându-i cu mîna peste labă, zice:

— Hhrhrrr!... Nu mă'ca juma'a pețito'u'ui!...

Cînd au auzit un astfel de glas și o astfel de vorbă, pețitorii... atît le-au fost! Repede au închis ușa pe dinafară și... p'ici le-a fost drumul!...¹⁾

---

¹⁾ Din satul *Obislav*, județul *Vâlcea*, spusă de răposatul preot *M. Obislăveanu*, în 1909.

Să nu priceapă...

Au plecat unii în peșit la o fată...

Aci, au făcut, ce-au făcut și, a doua Duminică, au și luat-o. Au pus-o în căruță și... pleacă spre-acasă...

Da' păn' n'a pleca, fata, de colo, din căruță, peste umăr, mîn-sa:

— *Mumă, dă-mi măsura*¹⁾ după căminete de unde e troaca cu *dovlete*...

Și mumă-sa repede, să nu înțeleagă ăia:

— *Lasă, muică, lasă și du-te, du-te, că ți-aduce muma cusătura.*

Și... s'au dus!...²⁾

C'un prost în peșit.

În nu știu care sat, a fost trăind un om, care avea un dănac, cam... prost din fire. Bag-seamă așa-l făcuse maică-sa, că alți proști nu mai erau în satul ăla, ca să fie „satul proștilor!”

1) O uleea, cu care obișnuia *proasta* să bea țuică!

2) Auzită în comuna *Obislav*, județul *Dâlcea*, în 1909.

Aşa, ce le vine în cap unora într'o zi, dănaei de-o seamă ca el, că zor-nevoie să-l însoare...

— Ai vrea să te însori, măi loane? — îl întreabă.

— Da' ce, ați crede ca să rămân așa?...

— Da' fetele îți plac?

— Și ele mie!

— Bine!...

Și au hotărît ca într'o Duminică din dulce să plece cu el în peșit, într'un sat vecin.

În Duminică hotărîtă, prietenii lui l-au găsit premenit, cu floare la căciulă, — gata de ducă...

— Măi loane, — îi zice peșitorii lui, — uite, dacă mergem cu tine, ține minte ce-ți spunem... Să nu care cumva să te-apuci pe-acolo de vorbă, că ne faci de rușine... Să știi!... Să faci.. că vorbim noi în locul tău... Numai când intrăm în casă, să dai și tu „bună-dimineața“.. Atât. Încolo, avem noi grijă ..

— Bine, fraților!

Și plecă.

Ajunși în satul vecin, trag la omul cu fata, bat în poartă, intră și dau:

— Bună-dimineața!

— Bine-ați venit!

Și Ion de colo, așa mai pe urmă, dă și el:

— Bu-nă di-mi-nea-ța!

— Bună să-ți fie inima! la' stați...

Dorbind ei de una, de alta, veni vremea prânzului. Cei cu fata pun masa și chiamă pe pețitori să mănânce.

Tatăl fetii văzu că tânărul nu prea scoate vorbe și-l întreabă:

— Da' bine măi, taică, văd că dumneata numai că faci și nu scoți o vorbă... De ce?...

Și-i apucă oamenii lui înainte:

— Așa face el... E cam rușinos... Până se învață cu dumneavoastră...

Iar altul, din cei cu cari venise, o mai înodă și el:

— Așa le e neamul lor... tăcuți... Tac și treabă fac...

Lăsară asta și se așezară la masă.

Întâmplarea a făcut, ca fata, după ce a adus de toate la masă, să șeadă tocmai lângă ăst tânăr al nostru...

Și, taină-taină, ca în peștit, ba de una, ba de alta, Ion al nostru, cu ochii la fată, — mai ales că ori de câteori întindea în

tigale, își freca și mâna de el... — bag-seamă a simțit că par'că nu știu cum, i se înfierbântă sângele... Și ce face? Se scoală de pe scaun drept în picioare și sare și el cu gura, tocmal când taina era mai în toi și zice, întinzându-și gâtul:

— Măi fraților! Da' vâna asta, de unde s'o trage?...

Peștorii, cum l'auziră și cătară cu ochii ușa, îl înșfăcară pe Ion al nostru pe sus și nu-l lăsară pân' nu-l scoaseră pe poartă, afară...

— Bătu-te-ar Dumnezeu de prost!... Ne făcuși de rușine, tocmal când era gata să facem de rachiu...

— Bine, bine, dar de unde se trage?... întrebă el încă nedumerit și așteptând răspunsul pe care ai lui nu voiau să i-l dea...

Și... au isprăvit-o!...¹⁾

Place-ți brânza ?

Un mocan, care toată viața n'a trăit-o decât cu oile pe munte, ce i-a venit lui că... vrea să se însoare. Auzise și el de colo până

¹⁾ Dinecomuna *Boureni*, județul Dolj.

colo că e bine să fie omul însurat, c'asa a lăsat Dumnezeu...

Și într'o bună zi, a plecat în peșit la o fată dintr'un sat vecin, pe care-o știa cam de teapa lui.

Ajuns acolo, de colo până colo, au rămas singuri pe un scaun lângă casă și... nu știa cum să înceapă vorba, anume pentru ce venise... După un răstimp de șovăială, îi veni gură și întrebă:

— Ție, fată, ce zici, place-ți brânza ?

Și fata de colo :

— Place-mi !

lar el :

— Dar lui tată-tău îi place ?

— Și lui !

— I-o fi plăcând și maică-ta ?

— D'apoi...

— Atunci, ce crezi, lui frate-tău, place-i ?

— Cum să nu...

— Dar soru ta ?

— Și ei...

— Așa ? !...

— D'apoi dară !...

— Da' nu știi, rudelor voastre, place-le și lor brânza ?

— Cum să nu le placă și lor... Ne place la toți și brânza și urda, ce crezi...

— No, apoi atunci, bine!...¹⁾

Miroas' à mână...

S'a hotărît un flăcău să se însoare. Au-zise de colo până colo de-o fată și ar fi vrut mort-tăiat s'o ia...

— Bine, — i-au zis părinții; — dar nouă nu ne place...

— Dar dacă 'mi place mie...

— Atunci să mergem în peșit și ai să vezi că avem dreptate că nu e de neam bun...

Și s'au dus în peșit la fată.

Acolo, ca de obicei, li s'a pus masa.

Tatăl băiatului, n'are de lucru și cere o oală să bea apă.

Fata i-aduce.

— Ti-i-ii!... Miroasă à mână, oala asta...

Iar fata de colo, ne-așteptându-se că i s'a întins o cursă, zise fără să vrea:

¹⁾ Dela dl Ioan Pascu, sub-revizor școlar, din comuna Codlea, județul Brașov.

Singura bucată euleasă în Ardeal.

— Zău, dac'am băgat mâna 'n ea!... Zău, credeți-mă că n'am băgat mâna 'n oală!...

Iar bătrânul, zice către fiu-său, ca să ia aminte :

— Ei, acum vezi, fiule?... Dezi că nici mâna în oală nu și-o bagă ca s'o spele?... Dezi, de-ai miroasă oala à... mână!...¹⁾

La o proastă în peșit.

Ce credeți c'au făcut unii ca să-și mărite fata, o proastă din naștere?

Când au auzit că le vin peșitori, fuga la vecini și... uite-așa, așa, așa... ca să vină să le-ajute, să nu poată fi dovediți că fata le era proastă... Că erau bogați, vai de bogăția lor, dacă nu aveau *om*, cu care să poți schimba o vorbă...

Și-așa!...

Iacă și peșitorii intră în casă.

— Bună-dimineața, oameni buni...

— Bine-ați venit! Stați...

După ei, buzna 'n casă și vecinii.

---

¹⁾ Povestită de Vasile Nicolescu, din comuna Șocariciu, județul Ialomița.

Păn' a avea de-a face de-ale mâncării, vecinele s'apucă de pomenese pe-astă proastă; cum zie, s'o scoată în rândul lumii... C'avea și ea pețitori, dè...

Și încep vorba cei călători:

— Da' nu ne 'ntrebați, măi cusere, ce vânt ne-aduce pe-alei?... Ori nu sunteți bueuroși de oaspeți?...

— Bucuroși; ba prea bueuroși... Da', vorba ăluia, oare n'ați fi venit în pețit?...

Și, ca să nu se mai ocolească vorba, noii veniți cer ca să vadă fata... Și-o aduc, înconjurată de ei și de vecine, ca nu cumva să-și dea în petec cu cine știe ce prostie...

— Ei, îți place, măi loniță, fata?... — îl întreabă alde tat'-său, pe flăcău.

— Imi place...

Și întorcându-se către fată, o întreabă și pe ea:

— Dar ție, fată, îți place băiatul ăsta?...

Atunci, ceice o înconjurau, știind-o ce glas avea și cum era și temându-se de cine știe ce răspuns, răspund ei:

— li place, cum să nu-i placă; da' ce, nu e om?... Ce-i lipsește?...

Ăia, n'au priceput și au intrat în toema zestrii, cât îi dă și tată-său; cât îi pot da și ei băiatului...

Pun masa, mânâncă, sunt mulțumiți cu toții și de zestre și de fată și de băiat și vor să plece.

— Da' ba măi, euscre, de una nu vorbirăm, machea, să întrebăm și fata, cam când ar vrea să punem sorocul nunții?.. Duceți-vă de-o chemați, să vedem ce zice și ea...

Ăști cu fata, ca să scape și de încurcătura asta, îi spun e'atunci când or crede ei de bine...

— E'o săptămână înainte de lăsatul postului... Ce ziceți?

— Ce să zicem? Bine și atunci!

S'a făcut!...

Peșitorii au plecat mulțumiți e'au găsit o fată bună de neam și cu zestre; iar cei peșiți au rămas tot așa, că le-au nimerit un ginere mai prost, că nu le-a putut dovedi ce-aveau ascuns...

* * *

Și e'o săptămână înainte de lăsatul postului de brânză, un șir de căruțe, cu caii

împodobiți, cu brad și cu ginerile în frunte, au intrat în satul mireșii.. Chiote, pocnete de puști, lăutari, veselie... mireasa a fost luată pe sus și dusă cu alai mare în satul în care o trăi și astăzi ca o piață rea pe capul ăstui om!...

Așa se păcălește și astăzi, multă lume!...¹⁾

Vorbe pe de rost...

Un om de prin părțile astea, pe baltă, avea o față proastă... Crescuse așa... nătân-toală, fără nici-un Dumnezeu, în carne și oase, — vorba ăluia, dacă altă grijă n'avea decât să mânânce și să doarmă...

De când începuse și ea să fie de seama altor fete, mă-sa, nu-și lua gândul dela faptul că doar-doar și-o putea-o mărita... să scape de ea. Și în toată ziua îi vâra în urechi cuvintele astea, ca să le fie minte, ori de câteori o s'o întrebe, poate, în fața peșitorilor, ca să le arate că e muncitoare...

— „Unde-i fusul, maică?”

---

¹⁾ Din comuna *Boureni*, județul Dolj.

Și eu să-ți răspund :

— „Ce tu nu știi?... În coșnicioară, sus pe policioară...”

Așa.

Și, întâmplare, într'o Duminecă până 'n ziuă, le pică niște pețitorii!...

Cum dau de ea... ne-spălată, cu ochii cât pumnul... și plini de urdori... ne-țesălată... cu picioarele pline de rapăn... ce să mai spun?... Barem hainele pe ea... puțeau!...

Se scoală de pe vatră, fuga la ușă și strigă la mă-sa, care era pe-afară după treburi : BCU Cluj / Central University Library Cluj

— Mamă... mamă.. Unde-i fusul?...

Iar mă-sa, de pe-acolo, de pe unde era, îi răspunde repede :

— Ce, tu nu știi, maică?... E 'n coșnicioară, sus pe policioară...

Și dă să-l caute pe policioară, — da' ea, săraca, nu-și da seama că n'avea nici furcă 'n brâu!... Ce știa ea, ce e aia furcă!... Și, cum zice, pe când căuta ea fusul sus pe policioară, nu-ș' cum o fi făcut, că bag-seamă s'o fi cățarat de cuie și cum ea era prea grea... policioara *sdup*, la pământ cu ea cu tot, sgăldărată!...

Peșitorii, când mai văd și asta, atât le-a trebuit!

— Hai, fraților, că... cine știe ce dracu' s'o mai întâmpla... și pășim vreo belea cu ea...

Și... s'au tot dus... Nu nemereau care-mai-de-care să iese pe ușă!...¹⁾

La o peșită.

Acu', la o casă cu față-mare au venit niște peșitorii, — cum au venit și la vecina noastră mai alalteri-seară.

Au vorbit ei cei bătrâni ce-or fi vorbit și fata a trecut în *chiler* ca să se premească, unde pe semne era întunerec.

Acolo, după ce s'a desbrăcat de toate de pe ea, cum s'o fi întors... cum s'o fi sucit... ce-o fi făcut... c'atunci când să-și arunce cămașa curată pe cap, numai ce calcă pe leafa unei sape care fusese lăsată cine-știe cum și... *Illip*, coada, de-alungul spinării cât era ea de 'naltă, croind-o pă-ă-nă după ceafă....

---

¹⁾ De pe Boreea, din comuna Șocariciu, județul Ialomița și povestită de soacră-mea, Zamfira I. Vasiliu, în iarna anului 1916—1917.

Atunci ea, luată fără veste și tremurând, fuga în casă l'alde mamă-sa, cari stau de vorbă cu peștorii (uitase că era despoiată) și zice:

— Ît-îu!... Mamă... Nu știu cine e la noi în chiler!...

Cusurul altuia...

S'a fost dus și-un cocoșat în peșit la un om, care avea o fată de măritat.

Intră în vorbă și, din una, din alta, cocoșatul zice:

— Bine, în peșit am venit; dar văd că fata are... *gușă*...

Dar ntei omul nu se lăsă mai pre jos și-i spusă și el:

— Așa e; dar văd că și tu ai... *co-coașă!*...

Vedeți... el credea că nimeni n'avea curajul să-i arate cusurul, pe care el nu și-l vedea!

Drept e însă, că nu știu dacă s'au luat, ori nu!...²⁾

¹⁾ Spusă de moș *Tudor Ivan*, din comuna *Gâldău*, sat pe *Borcea*, județul *Ialomița*, 29 Decembrie 1917.

²⁾ Am auzit-o în comuna *Boureni*, satul meu natal, din județul *Dolju*.

Unul în peșit.

A plecat unul în peșit, așa, cum pleacă tot omul, ca după obicei.

Ajungând el acolo unde-și pusese de gând, intră și dă:

— Bună-dimineața, la oameni!

— Bună să-ți fie inima; ia' mai stai... Stai, ca să ne stea cloștele pe ouă, — răspund.

— Ei, ce mai faceți, ce mai dregeți, ce se mai aude?... — întrebă flăcăul, ocolind cu vorba, ca să ajungă la ceea ce a venit...

— Bine, slavă Domnului!... Uite, ne 'nvărtim și noi încă pe-aci...

— Dar tu, neică? Frământași pâine, ori ce făcuși? — o întrebă și pe fată, cătând la mâinile ei, cari păreau a fi nespălate, după frământatul pâinii...

Iar fata de colo, somnoroasă, își ridică mâinile și începe să și le cate... când pe-o parte, când pe alta... Apoi își duce stânga în cap, proptindu-și bine cele patru degete, iar cu cel de-al cincelea, cu cel mare, se scărpină amarnic în ceafă... și răspunde:

— Nu... N'am mai frământat pâine, ce să zic, de vr'o... săptămână...

— Mă miram eu...

Hi-hi-hiii! Sireaca!...

Iar flăcăului, atât i-a trebuit! Că s'a tot dus... pe unde-a venit!

A isprăvit repede, bag-seamă...¹⁾

Au oamenii...

Numai de câte alea se ținea nea Trancă pe unde se ducea.

De unde până unde, ce-i veni lui odată în gând, ca să însoare nu alta pe-un băiat sărac din sat, c'o fată mai cu stare... Și se duse cu el în peșit, pare-mi-se pe la Mărăcine, la un cunoscut și bun prieten al lui, ce avea o fată bună, cu minte și cu zestre.

Ajung acolo, și dau:

— Bine v'am găsit, eusere!

— Bine-ați venit, nea Trancă! Da' ce-o mai fi pe à vreme tocmai pe aici?

¹⁾ Insemnare. — Povestită în iarna anului 1916—17, de Zamfira I. Vasiliu, din comuna Șocariciu, județul Ialomița.

— Apoi, cuscre, cu gând bun; să-ți mai ușurăm din casă...

Când l-a auzit așa, ăl om, l-a tras mai la o parte să-l descoase, la ce, cum, cine și ce fel?

Și i-a arătat băiatul, ce era destul de curățel...

— Bine, cuscre, dar vorba ăluia, are și el casă, vite, plug? Ce trebuie împrejurul omului...

— Da' mai e vorbă! Cum să nu, cuscre, *au oamenii*; se poate să nu aibă?...

— Bine, cuscre, bine; dar i se cuvine și lui din partea părintească ceva pământ, vie, să aibă ce munci dacă zici că vite și plug are?...

— Ce stai să mai vorbești, cuscre?... Se poate să n'aibă oamenii?... Apoi de ce-am venit tocmai la tine pe a vreme?...

— Și-așa, zici, cuscre?...

— Așa!... *Au de toate oamenii*... Ce-i căuta, găsești la ei...

— Atunci să trăiască tinerii!...

— Viață liniștită și să dea Dumnezeu bine, cuscre!...

În Dumineca astălaltă, au luat fata și au plecat la Seliște-Crucii. Au făcut nunta, cu toate ale ei și toate bune!...

.....
 Peste câtă-va vreme, pleacă ăst om tocmai dela Mărăcine ca să-și vadă și el fata cum trăiește în casă nouă...

Dar mare l-a fost mirarea când l-au dus alți oameni într'o margine de sat, la ginere-său... Și ce credeți că i-au văzut ochii? Un bordeiaș în fundul grădinii, și nu tu coșare... (de vite nici nu mai vorbim), — nu tu plug, nu tu nimic, nimic împrejurul casii... De pământ îi spusese ră alți oameni, că n'are brazdă!...

Se duce la nen'-său Trancă:

— Păi bine, măi, cusere, — e'ășa se „cuscreau“ ei; — mi-o făcuși... Imi detei fata după păcătosul ăsta... Și te-am întrebat dacă are și el ceva...

— ...Apoi, — îi tale nen'-său Trancă vorba, — nu ți-am spus că, *au oamenii?*... Nu ți-am spus eu așa?... Ce, ori nu-ți mai aducei aminte?... Ei lasă cusere, că-i bine... Așa a vrut Dumnezeu să fie!..

Și pleacă omul nostru la Mărăcine,
plouat de tot...

...
Iar nea Trancă, peste câteva zile, le des-
lușea oamenii din sat, cari-l întrebau :

„— Apoi, da, băiatul, dacă era sărac,
trebuia să rămână așa, neînsurat?... Lăsați
că-i dă socheru său de toate... Și car, și vite,
și pământ... Veți vedea dumneavoastră...
Și are să fie bine... că e băiat muncitor și
așezat“...

...Și 'n primăvară, mâna omul nostru
boii la plug, numai într'un cântec!... Ți-era
mai mare dragul să-l ascuți!...

Groasă grindă...

S'au dus unii în peșit la o fată.

În casă, părinții fetii i-au primit bine;
le-au pus masa să mănânce, le-au adus vin cu
plosca, — cum e obiceiul pela nunțile noastre
fărănești...

Notă. — Din comuna *Boureni*, județul Dolju.

Și începură să mănânce din bucate.

Cum însă varza era prea fierbinte, toți suflau în linguri ca s'o mai răcească; iar dacă se opăreau, mai cereau și ei apă, ori îi mai dau cu vin, și se răcoreau...

Dar ginerile, — că de el e vorba, — el când a luat întâi cu lingura, n'a mai suflat în ea și a dat-o repede peste cap... de l-a trecut lăcrămile...

Așa el, dacă s'a *julit*, i-a fost rușine să bea vin, ori să ceară măcar apă, ca să nu-l cunoască ceilalți ce a pățit; ei, a pironit ochii drept în tavan, și, ca să-și facă de vorbă, a zis tare, *moflecând* sorbitura în gură:

— Mă, da' groasă grindă, măi!...

Și toți cătară spre el...

Tatăl fetii însă îl pricepu că-și julise gura și-i răspunse și el, ca să-l facă să înțeleagă:

— Apă!... *este din pădurea lui... suflă adusă, tată!* Din pădurea lui *sufală* e adusă, și cu mare băgare de seamă e aci pusă!...¹⁾

¹⁾ Din comuna *Boureni*, județul Doljiu

„Arde Dobra“...

Dobra asta era o fată leneșă, leneșă, și după una și alta, o mai chema, după cum vedeți, și... Dobra.

De câte ori o punea mă-sa la gura țestului să-l ardă, numai ce striga, când o pripea focul, pe cei din casă:

— Arde Dobra, arde!...

Iar cei din casă, când o auzeau strigând, dau fuga de-o trăgeau mai îndărăt...

Și așa îi făceau întotdeauna...

Da' odată i s'a schimbat schimbătura!...

Le pică și lor niște pețitori... Și mă-sa o pune să ardă țestul, ca să facă pâine... Cum o pripea focul, ea, de-aș, să se depărteze... Ci striga mereu:

— Arde Dobra, arde...

Iar unul din pețitori, care bag-seamă o știa, ce:

— Las' că nu arde Dobra; nu arde...

Ea nu se lăsă:

— Arde Dobra... Arde Dobra... Țrș!...

Arde Dobra!...

Și pripind-o focul, odată sare singură ca până colo...

— Ărș!...

— O vedeți?... E fată iute!... Lăsați-o pe mâna noastră...

Și... tot au luat-o!...¹⁾

Unul ca altul...

Pădure fără uscătură niciodată nu se poate... dar nici sat fără proști, iarăși nu se poate!

Așa dar a fost odată într'un sat un om, care avea între alți copii și unul, flăcău.

Când i-a venit și lui vremea de însurătoare, au plecat alde tat'-său cu plosca, într'un sat vecin, ca să-i găsească soție.

Cum or fi făcut, cum or fi dres, c'au și dat repede peste-o fată tot de seama lui. Au așezat de nuntă și au vrut să plece... Când, cuscrul mic, zice cuscrului mare:

— Măi cusere...

— Aud...

— Nu știu, măi, cum se face, că tinerii ăștia de astăzi, nu mai sunt ca pe timpul nostru... Ți-aduci aminte, mergeam prin pă-

¹⁾ Din satul *Obislav*, județul *Vâlcea*.

dure fără frică, și... când dam câte-un chiot...
răsuna de... credeai că crapă copacii...
Așa e?...

— Așa!

Flăcăul de colo, când aude așa, să nu
se lase nici el mai pre jos, ce:

— Stăi că dau și eu un chiot, dacă e
vorba pe-așa...

Iși puse ochii în grindă și...

-- U-u-iù-u-u!...

Chioti el din toate răspuțerile, de răsună
casa și începură să saie și oalele de prin
cuie!... BCU Cluj / Central University Library Cluj

Și socheru-său de colo, zice:

— Halal de-așa ginere!...

Iar tat'-său, ce:

— Tiii-i-i!... Râse de tine, vai de păca-
tele tele... Haideți acasă...

Și-și zise în gând: „Stai, că am să fi-o
fac și eu“!...

Intr'o dimineață, cu noaptea 'n cap, aști
oameni, încălecară pe cai, — tatăl pe-o iapă
albă și flăcăul pe-un roib, și porniră tot la
omul ăsta în peșit.

Când au ajuns acolo, se vărsau zorile;
iar în curte, în fața casei, lângă gard, ce să
vadă? Un om... pifit...

Și începuse ăst călător, tatăl flăcăului, să strige cât îl ținea gura și pe două glasuri:

— Hi Bălana, hi Bălana; hi Bălana, hi Bălana!...

Când aude strigând așa, omul din casă, iese afară și întreabă:

— Cine e?...

— Eu, cusere... Da' ce, nu mă mai cunoști?...

— A, cuscrul!... Ce e, măi, cusere, așa de noapte cu zorile ne-vărsate?...

— Hei, măi cusere, — zice tatăl flăcăului, — detei de-un bueluc: mi se înămoli iapa lângă gardul ăsta când intrai în curtea dumitale...

Fata pricepu, și de rușine, dete fuga în casă...

Intrară și ei și începură să vorbească...

— Da' ce naiba, măi, cusere, par'că te luaseră turcii din urmă... Ce ți s'a întâmplat de strigai așa?...

(Ăla, tot nu pricepuse de ce era vorba).

— Ce să mi se întâmple, măi cusere?... Nu văzuși?... Mi se înămolise iapa. . Da' dac'o fi de băiat, se face împărat; iar de-o fi de fată, se face împărăteasă!...

Și fata de colo, repede, de după horn, veselă, zise, bătându-se cu pumnul peste piept:

— Din coșul ăsta a ieșit!...

.....
Tatăl fetei, care acum pricepu, zise:

— Măi cuscre, proasta mea, cu prostul tău... Hai să le facem nunta...

— Și când să-i punem, cuscre, sorocul?

— Iacă, dacă vrei... Duminecă...

— Hai, Duminecă să fie!

Au făcut nunta și... a rămas astfel!

BCU Cluj / ~~Central~~ University Library Cluj

Cum s'a păcălit unul.

Știam eu multe nimicuri; da' vezi dumneata, vremurile astea, m'au schimbat... Cîn' se mai gîndește să-și piardă vremea cu ascultatul la alții, ori măcar să le fie minte, când capul ne trage în altă parte?...

C'am pățit-o și eu cu mătușa mea, nu sînt eu cel dintîi; au mai fost ei și alții... Am mai auzit eu... Acum am îmbătrînit și am

1) Notă. — Am auzit-o în vara anului 1910, dela Mărin Mogoș, din comuna Bărăștii-de-Vale, județul Olt.

uitat... Bine că am copii buni și așezați...
Păcatele le poartă mătușa...

Să vezi... Aflasem de-o fată dintr'alt sat și... mă pun păcatele să plec în peșit... Incalec pe cal, c'aveam un murg, taică, de mânca nori, nu alta, și până 'n ziuă, descalec la om în curte... Ce-mi păsa mie de vijor și nămeți? Știam că e o fată s'o sorbi, nu alta, și eu acolo mă duceam...

— Bucuroși de oaspeți? — zic.

— Bucuroși, cum nu... Intră.

Văd fata și-mi place.

Incepui vorba, uite-așa, așa, așa; sânt al lui cutare din cutare sat și am venit pentru asta... De vă plac, bine, stau la masă; de nu, mă due cu Dumnezeu... Așa.

Oamenii, pe bun cuvânt, se lasă pe vorba mea, mi-au trimis călători, au rămas mulțumiți și am hotărât ziua nunții...

Bun.

Par'că mă văd ca atunci... Plecăm cu vreo treizeci de sănii pe-o vreme ca asta, să luăm mireasa... Eu, în toiul bucuriei, înconjurat când de unii, când de alții, lume nouă în toate părțile, de, fiind în alt sat, nu mai... vedeam! Orbisem! Ne pregătim să

plecăm spre satul nostru... Eram chior de tot! Ne scoase în horă, s'a spart nunta, s'au dat darurile, am dat drumul la lăutari; iar dimineața, Luni, mă spălai cu apă rece pe ochi, și, par'că, așa ca o povoială mi s'a luat după ei... Și ce văd? Ciurma găinilor; numai mireasă nu era! Urâtă, bătrână, nasul strâmb, adusă de spate... Tiul! Bătu-m'ar Dumnezeu!...

Și-mi zice: bine, da' eu logodisem eu alta când am fost în peșit... Ce dracu' l... Că n'am avut *ponoglul* găinilor...

Iar biata muica de colo, dintr'un colț al bordeiului, îmi zice și ea:

— Dar tu, maică, pe cine ai adus în casă?

Când aud și vorbele astea, mă topii de tot!...

Luni dimineața, când trebuia să mergem cu găleata, ce credeți, toți dănacii m'au ocolit... N'au venit nici-unul... Le era rușine de rușinea mea...

Toată săptămâna nu mi-a dat în cap să-mi pot da seama de ce-am pășit...

Ei, o credeți ce vă spun?

Rabd așa, rabd, până Duminecă, pui caii la sanie și plecăm, eu cu nevastă-mea, pe la socrii...

Ce credești că mi-au văzut ochii întâi, acolo? Ceeace îmi văzuseră atunci când m'am dus în peștit!... Ne ieșise în cale...

Imi iau inima în dinți și le zic socrilor:

— D'apoi bine, măi, socrilor, așa mi-ați făcut?... Uite-o, v'am adus-o...

Și-i văd lipindu-se de mine:

— Ba cu talca, mânca-ți-aș gurița, asta să n'o faci... Că uite așa... Așa... așa... E fata noastră și asta... Și ea era mai mare decât astălaltă... Și ce, era să rămână ne-măritată?... Iți mai dăm atâta pământ, atâția galbeni...

... Am tăcut, am înghițit, am luat galbenii și... m'am întors acasă... unde trăiesc și astăzi, păcălit...

— Așa e mătușă? *)

Și-au adus aminte...

Cum s'a făcut, ce s'a făcut, cum s'au învârtit lucrurile și de unde, pe unde, că i-a venit și fetii ăștia un peșitor! Bagseamă, i'a uluit Dumnezeu, c'așa o să zic! Cum a venit, a și făcut!

*) Notă. — Am auzit-o în comuna *Boureni*, județul Dolju.

— Imi place fata... Dumineca viitoare o să și viu cu nunta, s'o iau...

Și a plecat acasă.

Nu tu, vorba aia, — ce-i dați fetii; dacă are și ea țoale, ori albituri în lacră; nu tu cine sânt eu... dacă e muncitoare, din ce neam e... Nimic! Cin' l-a adus, și-a bătut joc de el...

Că ce fată era asta? O puturoasă și-o nespălată.. că pe unde mergea.. puțea pământul subț ea...

Și iac'o logodită l..

Ce să-i facă acum și mă-sa, fetii?... Că n'avea de nici-unele! Numai ce-avea pe ea și pe... culme!

De ce să se apuce mai întâi ca să facă iac'aci ceva țolatine, barem cu ce să se acopere? Nici nu le da prin cap, dacă n'aveau de ce se lipi, — că, să spunem drept, nici dracu' nu le întrecea în ședere!

Ba, în sfârșit, a dat Dumnezeu și s'au miluit niște creștini de vecini c'o bucată de pânză de in, ca să facă măcar cămașa „de soacră“..

Și s'au apucat de lucru...

Și așa se înglodaseră acum bietele femei, că nici capul nu și-l mai vedeau din treburi...

Stropoleau în toate părțile și în toate felurile, până li se făcea ziuă în... pat; iar de culcat, își făceau seama odată cu găinile, femeile noastre... Erau îngrijorate că s'apropla nunta...

— Mamă, — zice fata în seara Sâmbetii nunții, — ce ne facem, că uite, nici cămașa „de soacră“ n'om croi-o măcar?...

— Tii! Păcatele noastre, Doamne! Hai pe ea, maică dragă, să ne-apucăm, că mai e încă vreme până mâine...

Și au luat pânza, și crotește-o, răscroiește-o, și coasă, și răscoasă... de nu li se vedeau mâinile!

Și le mai cântau și gurișele, pe glasul „cântecului mireșii“, de răsuna casa:

— Din toacă și până 'n toacă,
Să iese iia „de soacră“;
Din soare și până 'n soare,
Să se țese iia tare!...

Le-apucase tocmăi atunci vrednicia!

Și... a trecut și nunta!

Iar a doua zi, apoi a văzut el, tânărul, cum a fost păcălit atunci, când a fost în peșit...
O spune-o și altora!...

Insemnare — Povestită în iarna anului 1916—1917, de Zamfira I. Vasiliu, din comuna Șocariciu, județul Ialomița.

În peșit...

A încălecat flăcăul pe-un cal murg, cu coama rotată, și... a plecat *în peșit*.

Și, cum mai înainte vreme *argelele*,¹⁾ ba și casele erau fără geamuri (că 'n loc de geam se punea o bășică de bou), — așa cam pe după Paști, când fetele țeseau în război, cu ușile deschise ca să se vadă... nemerește flăcăul la o argea de-astea în care țesea o fată și dă :

— Bună-ztua, *verișoară!*...

— Bună să-ți fte inima, *voinice!* Da' ce? Ce vânt te-aduce pe aici?..

— Vânt rău... Am murgul bolnav!... N'ai o *otincă*²⁾ două, să-i fac „de unghișoară“?...

— Cum să nu! Am... la' mai stăi...

Și dă fuga la război de-i aduce din belșug, — cât de multe... ca să fie mai de leac...

1) Bordeiașe în pământ.

2) O *făpligă* mică de trestie, care, dacă este vr'un fir de urzeală rupt și nu i se poate găsi capătul dinnapoi, atunci se leagă de ea, și se prinde între firele de pe sulul din-dărăt, și astfel se țese înainte, mutându-se otinea și prelungind firul. Inșă să se știe că aceea care țese cu astfel de „otinci“, numai țesătoare bună nu e!

A mulțumit flăcăul, a încălecat pe un căl și a plecat pe-alei încolo... la altă casă...

Aici, îi iese iar o față tânără înaintea, cu mânecele suflecate până 'n coate, cu șort curat, și curată peste tot...

— Bună ziua, verișoară!

— Bine-ai venit! Mai stai!..

— Ce să mai stau, că nu mi-e de stat...

— Cum așa?... Păi atunci la ce-ai venit?..

— Nevoia m'a adus, fetico... Am murgul bolnav de „unghișoară“, și mi-a spus o vrăjitoare, că nu-l pot face bine decât făcându-i cu otinel...

— Titi!... Par'e'a fost cu jurământ să am măcar una la războiul meu... Da' lasă că acum m'apuc să-ți fac și mai multe ca să-i fie calului mai repede bine...

Și... s'a apucat de-a lăsat două trei fire de voie, nu de nevoie ca cea dintâi, care nu și-a dat silința să urzească și mai bine...

Înțeles'afi?...

Iar pe-asta a luat-o de soție..

Astfel se pețea mai de mult!...

Insemnare. — Povestită de preotul C. Nițulescu astăzi mort, din comuna Gâldău, județul Ialomița. În 28 Decembrie 1917.

Un mănunchiu
de
GHCITORI^{*)}

Culese din Oltenia
BCU Cluj / Central University Library Cluj
de

I. N. Popescu
și
N. I. Dumitrașcu.

---

^{*)} Altele, tot așa de frumoase, din aceeaș colecție, apar în „Calendarul Astei“ pe anul 1933.

Un mănunchiu de ghicitori.

1. Am o purcelușă, — Cu botul rămă — și cu șoldurile astupă?
  2. Am un purceluș: — Tot rămă și coada i se scurtează.
  3. Am o iapă, — Păn' n'o 'nham de șolduri, — Nu merge.
  4. Am o capră albă, — Inhămată de coadă.
  5. Ce nu face umbră?
-

Deslegarea: BCU Cluj / Biblioteca Universității Cluj

1. Acul *).
2. Acul.
3. Acul *).
4. Acul.
5. Apa *).

*) Toate ghicitorile însemnate cu asteric *), sunt eulegerea lui *Ion N. Popescu*; iar cele fără acest semn, sunt ale lui *N. I. Dumitrașcu*, fapt prin care se arată și datele cेरute de folklor: primele *) fiind culese din județul *Dâleea*, iar celelalte din județul *Dolj*, din satele arătate în „Câteva note“ dela început, — ambele județe în *Oltenia*.

De notat e că, și unul și altul avem material cules dela aceleași persoane...

1. Ce nu șade 'n pod?
2. Cât e zare, — E numai mare!
3. Ce iese din tulpini, — In cojoc de spini?
4. Pe-un tainer spălat, — Un sbârciog
'mplântat.
5. — Bună ziua, lucru frumos! — Mulțumim,
— rămâi sănătos!
6. Doi uncheși de laie, — Se bat în vă-
trate?
7. Pe valea lui Marmarae, — Se dau porcii
peste cap.
8. Mică este ca o ceapă, — Și nechează
ca o iapă.
9. Am o iapă brează, — Ca'n fundul mării
nechează.
10. In tufa lui moș Dan, — Țipă un pui de
ungurean.

1. Apa *).
2. Apa morților.
3. Ariciul.
4. Aria și stejarul.
5. Banul.
6. Berbecii când se bat *).
7. Brazdele.
8. Broasca *).
9. Broasca *).
10. Brotacul,

1. Am o clăiță de fân: — Lângă clăiță, — Două poenițe, — Lângă poenițe, — Doi luceferei, — Lângă ei, — Un cuib mucos — Lângă cuibul mucos, — O moară ferecată, — Lângă moara ferecată, — Un genunchiu de porc.
2. Am un crâng: — Lângă el, — O fântână, — Lângă fântână, — Un năpârstoc, — Lângă el, — Două oglinzi, — Iar lângă ele, — Două jumătăți de blid.
3. Pureci mulți înșiruți, — De doi ochi mereu păziți.
4. Sunt două surloare: — Una așteaptă iarna să se odihnească, — Și cealaltă vara.
5. Am o fată urâtă, urâtă, — Cine vine o sărută.
6. Ce se pune pe masă, — Se taie, — Se împarte la fiecare; — Dar nu se mânăncă?

1. Capul omului *).
2. Capul omului *).
3. Cartea.
4. Carul și sania.
5. Căuceul *)
6. Cărțile de joc *)

1. Am o capră găgăuță, — Cu ghiarele ca de mătă — Face mărunț din codiță: — „Na tăicuță, ia tăicuță“.
2. În mijlocul satului, — Șeade casa dracului. — Ia' să vedem cine știe ce e?..
3. Cinci surori se urmăresc — Și nici când nu se 'ntâlnesc.
4. Sunt cinci țișănci pe-un drum: — Patru se 'ncealeră — Și-una le descaleră.
5. Am un bou, — Tot mereu mănâncă, — Și nu se 'ngrașă nici-odată!
6. Este o rochie mirie, — Plină de puzderie.
7. Foarte mare albăstrie, — Scris de aur pe hârtie.
8. Piele de taur, — Cu picături de aur.

1. Cântarul *)
2. Cârcluma *).
3. Cârlișele la făcut ciorap *).
4. Cârlișele la făcut ciorap *).
5. Cârlișul de tras fân *).
6. Cerul cu stelele *).
7. Cerul cu stelele.
8. Cerul cu stelele *).

1. În vârf înflorit, — La mijloc uscat, —
La rădăcină verde.
2. Ce trosnește 'n inimă?
3. Ce se naște fără suflet, — Cântă jupuit
— Și moare țipând?
4. Este-o păsărică, — Nici mare, nici mică;
— Peste tot e neagră, — Făr' o pană
albă; — Are cioc de cioară, — Și aripi
de sboară; — Când n'are mâncare, —
Pică 'n bălegare; — Apoi sboară iar,
— Și pică în par, — Și cântă *gar, gar!*
5. Ce stă 'n par — Și nu se înțeapă?
6. Am o față de pandură, — Toată lumea-o
pupă 'n gură!
7. Bâzdâbâc... — La popa 'n gură!
8. Am o casă: — Pe din-afar' văruiță, —
Și 'nnăuntru șindrilită.

1. Cerul, văzduhul și pământul *)
2. Cheia în lacăt *).
3. Cimpoiul.
4. Cioara.
5. Cioara, Coșofana *).
6. Ciutura fântâni *).
7. Ciutura fântâni *).
8. Ciuperca *).

1. Întru 'n casă, ies afară, — Tot pe mine mă *omoară*!¹⁾
2. Bat ei, câinii, — Bat cum bat; — Dar când bat cățelile, — Pică toate stelele!
3. Ce merge la puț — Și nu bea apă?
4. Mai mare așchia decât copacul?
5. Două lemne 'n crucișate, — Stau la capu-ți după moarte.
6. Ieși lovănică din căscioară, — Că te chiamă cinei afară.
7. Barbă are, — popă nu e; — Gură are, — capră nu e; — Oase are, — om nu e; — Scris este, — hârtie nu e!
8. Putinei de tei, — Limbă de balaur.

1. Clanța ușii *).
2. Clevetitoarele.
3. Clopotul dela gâtul bouului.
4. Coșofana *).
5. Crucea *).
6. Cușitul.
7. Cușitul.
8. Cușitul.

¹⁾ „Omoară“: cu înțeles de a *frânge*, de pildă.

1. Trei orbi, — Duc un olog întovărășiți de doi chiori; — Ologul, — Seamănă pe un câmp neted sămânță — Și răsar în acelaș timp și flori și sămânță.
2. Ce se înmulțește fără apă?
3. M'a trimes Doamna de sus, — La Doamna de jos, — Să-i dea poama fundului.
4. Am o casă fără uși, — Și fără ferestre.
5. Pânză 'ntinsă peste deal, — Și sărind din mal în mal.
6. Tulbure, tulbure, — Drum fără pulbere; — Când se ridic apele, — Umplu porcii jepșile.
7. Ce-aude fără urechi, — Dorbește fără gură — Și răspunde la toate limbile?

1. Degetele, condeiul și ochii *)
2. Dobânda *).
3. Dopul.
4. Doveleacul.
5. Drumul.
6. Dunărea (când apele se umflă, și [peștele năpădește în jepși]).
7. Ecoul.

Biblioteca populară a Asociațiunii („ASTRA“).

Și în anul 1932 vor apare în „Biblioteca populară” lucrări prețioase, vrednice de a fi citite de țărânul român.

Dacă în anul 1931 s’au tipărit poezii patriotice, de declamat, — conferențe despre marii noștri cântăreți ai neamului: Alecsandri, Coșbuc și Alexandrescu — povestirea istorică cu omorîrea mișelească a lui Mihai Viteazul, pe Câmpia Turzii — sfaturi medicale: Cum să ne ferim de boalele molipsitoare — povești din viața fraților noștri de pe Valea Someșului — povești din viața înaintașilor noștri, romanii — tâlcuirea sfintei liturghii — sfaturi cetățenești scrise de dascălul nostru N. Iorga — acum urmăm seria broșurilor și atragem, deocamdată luarea aminte a cetătorilor noștri asupra următoarelor broșuri :

Cel ce vrea să sădească în grădina sa viță de pomi sănătoși, aducători de roadă bogată, va face bine să citească „Cultura pomilor”, după clima, poziția și solul grădinei” de dl prof. Ieronim Mardan (cu 13 ilustrații) — Nr. 190 — (10 Lei).

Cel ce vrea să aibă sfaturi bune și rețete de mâncări în gospodăria sa, va afla un sfetnic foarte potrivit în „Bucătăria gospodinei dela sate”, de d-na Ana Victor Lazăr. Broșura aceasta apare în ediția a 2-a, sporită și conține zeci și zeci de rețete de mâncări, dela supe, ciorbe, borșuri, sosuri, până la fripturi de tot soiul, la aluaturi și la sfaturi cum se păstrează legumele și alte alimente. Nr. 191 — (5 Lei).

O sărticieă cu minunate sfaturi cetățenești este cea intitulată „*Pentru temelul țării*“. Părintele I. Agârbiceanu, eunoseutul nostru scriitor, vorbește pe înțelesul tuturor despre greutățile timpului, despre trecut, despre binefăcătorii nației, despre buna rânduială, despre „adevărata revoluție“, despre limbă și Sf. Scriptură, așa, cum trebuie să vadă și să înțeleagă țărănul nostru chemările vremii. O educație cetățenească de aur! Nr. 193 — (5 Lei).

Cine n'a uitat întâia broșură din „*Biografii romane*“ (Nr. 186) de A. W. Grube, în trad. lui Nicolae Petra-Petrescu, unde a fost vorba de cei șapte regi romani și de începutul Republicii romane — va citi cu plăcere și interes sfârșitul, despre timpul de eroism și despre decadența Republicii romane. În partea aceasta a doua este vorba despre Hanibal, despre dărâmarea orașului Cartagen, despre cei doi Grachi Tiberiu și Caius, despre Iuliu Cezar și omorîrea lui, despre Antoniu și Cleopatra, despre împăratul August și despre venirea creștinismului. Nr. 193 — (5 Lei).

Vor urma:

„*Creșterea copilului mic*“, sfaturi doftorești, de dl medic-primar Dr. I. Stoichifia;

„*Dela frații noștri din Muntenia*“, snoave și ghițituri, adunate de dnii N. S. Dumitrașcu și I. N. Popescu.

„*Povestiri din viața țărănească*“ de I. Pop-Reteaganul, vestitul scriitor popular și alte broșuri, cari se vor anunța la timp. „*Calendarul*“ pentru 1933 va fi redactat, ca de obicei, de dl Horia Petra-Petrescu și va cuprinde un bogat material economic-literar.